

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrt leta 1 gl., ako zadene na ta dan peaznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 14. vel. travna 1886.

List 20.

Grob sv. Janeza Kerstnika.

Ker je „Danica“ zadnjič in danes prinesla pesem o dogodbah sv. Janeza Kerstnika, bode spoštovanim čitateljem gotovo vstreženo, ako postavim tukaj, kar sem sam vidil, skušil, slišal in čital o onih krajih, o grobu sv. Janeza Kerstnika, o strašnih kaznih njegovih morivcev itd. Začnem naj pri Samariji.

Samarija. hebr. Šomeron, sedaj Sebastije. To mesto je zidal Homri 925 lét pred Kristusom. Postalo je bilo za malo časa tudi stolnica kraljestva Izraela, ki je bila ustanovljena zaporedoma v Sihemu, v Tirci (Tirtzah) in v Rami (Ramah). Ahab, Homri-ev (Amrijev) sin, je bil v zakon vzel hudoglasno Izabelo, hčer sidonskega kralja, in vgnjezdil je bil v Samariji s hudobno ženo češenje sidonskih malikov. Najberže na višavi Semer je bil postavil Baalu tempelj (I. Kralj. 16, 31. 32). Baal je bil znana solca, ki so ga imeli za gospodarja na nebesu. Zavoljo nezvestobe in pregréh pa je bil Bog poslednjič samarijsko kraljestvo dal Asirijanom v roke; I. 721 je bil Salmanasar kraljestvo razdjal in prebivavstvo odgnal v sužnjost. — Pozneje je Makabejec Janez Hirkan to mesto zavoljo njegovega ostudnega malikovavstva napadel, ga je celo leto oblegal, premagal in ga čisto razdjal. Gabinij, rimski vojvod in poglavar v Siriji, je bil Samarijo zopet pozidal; Herod, imenovani veliki, pa jo je bil silo zlepšal in vterdil. Cesar Avgust je bil namreč Samarijo Herodu v dar dal, zavoljo tega je Herod njemu na čast zidal prekrasen tempelj, mesto pa je imenoval naravnost cesarsko mesto, Sebaste (Avgusta). Kaj veličansko je moglo res biti lepote tega mesta, ker še zdaj stoje in leže po homcu nad vasjo stebri od tempeljna in mesta. Četert ure daleč ob poti po obeh straneh proti večeru sva našla z g. Hörmanom 150 stebrov in njih čokov. Na homcu v enem kraju pa jih kar cela rida skupaj veličastno še stoji. V 4. in naslednjih stoletjih so bili ondi tudi škofje, Marinus je leta 325 bil v nicejskem cerkvenem zboru. Križarji so bili o svojem času ondi v novo postavili škofijski sedež.

Sedanja Samarija, Sebaste, Sebastijeh je vas s kamicami 60 hišami, ki so skerpane iz nekdanjih podertin, in šteje do 500 prebivavcev. Naj znamenitiši ozidje je precej ob znožji homca musulmanski medžid (mošeja), ali prav za prav, ostanki cerkve sv. Janeza Kerstnika. Prav rad bi bil vidil grob in mošejo, pa k nesreči je

bil ravno petek, musulmanski praznik, in taki dan ne pusté nobenega drugoverca v svoje svetišča. Le od zunaj smo vidili grob sv. Janeza Kerst., neko belo kapelico globokeje v zemlji, in gledali smo podertine nekdanje cerkve, ki še zdaj kažejo, kako veličanska je mogla biti. Zidali so jo bili križarji med letom 1150 in 1180, imela je tri ladije in bila je izmed naj imenitnejših za cerkvijo Božjega groba v Palestini.

Grob sv. Janeza Kerstnika je iz skale izsekana votlina, v katero se gre po 21 stopnicah. Musulmami imajo veliko spoštovanja do sv. Janeza Kerst., in nad njegovim grobom zidali malo džamijo (mošejo) s pobeljeno kuplo, ki jo imenujejo „Nebi-Jahija.“

Zavoljo tolike častljivosti naj večega izmed prerokov naj tukaj nekoliko več povem o pokopu in grobu sv. Janeza Kerst.

Znano je, da sv. Janez K. je bil v ječi ob glavo djan, ker je Herodijcina hči Saloma od Heroda njegovo glavo tirjala, češ, da je tako dobro plesala. Tako je hotla Herodijada, in tako je svoji hčeri zapovedala, da naj si izgovori glavo Janeza K. Neko izročilo pravi, da Herodijada je iz jeze jezik sv. Janeza s šivankami bodla, potem glavo v cunje zavila in v neki skriven kraj zakopala, truplo pa ukazala venkaj vreči. Učenci sv. Janeza so ga prinesli v Samarijo in so ga na omenjenem mestu pokopali. Že zgodaj je bila zidana cerkev na grobu prerokovem, ker obiskal jo je bil že sv. Anton iz Piačence; križarji so bili toliko slavno cerkev pozneje zidali iz podertin Herodovega dvora. Pod odpadnikom Julijanom so bili v Samariji ondotni neverniki vlomili v grob sv. Janeza K., so njegove kosti sežgali in pepel po poljih raztrosili. Vender so pa mnogi iz Jeruzalema, ki so bili prišli svetinje počastit, s posebno serčnostjo rešili nekoliko teh dražtic. Z nevarnostjo svojega lastnega življenja so se bili namreč pomešali med oskrnovavce svetinj in so jih nekoliko oteli. Njih opat jih je podaril sv. Atanaziju v Aleksandriji in cesar Teodozij je dal ondi prezalo cerkev zidati ter so se v nji ti sveti ostanki hranili. Tudi glava sv. Janeza je bila po nekem razodenju sv. Janeza K. najdena in iz Makairusa, kjer je bil obglavljen, je bila prenesena v Jeruzalem, poznejši čase pa nekaj njenih ostankov v Rim, nekaj pa v Amiens na Francosko.

Čisto gotovo je, da Herod in Herodijada sta slednjič doživela prav žalosten konec svojega življenja, kakoršnega sta bila vredna s svojimi pregrehami.

Arabski kralj Areta se je maševal nad Herodom, ker je bil njegovo hčer zavrgel ter je v prešeštvu živel z ženo svojega brata, zavoljo česar ga je sv. Janez K. tako neprestrašeno svaril. Napadel je Heroda in ga je v vojski tako premagal, da bi ga bil zaterl, ako bi ne bilo Rimljanov vmés. (Jož. Flav. Art. 18. c. 5, 1.) Zraven tega je bil pa tudi kmali v Rimu zatožen in v Lijon v Galijo (na Francosko) pregnan, kamor je tudi Herodijada za njim šla. (Jož. Fl. I. c. 7, 1. 2.) Pa tudi tam ni bilo morivca in prešeštniku ne pokoja in ne ostanka, in umerl je poslednjič v revšini na Španjkem. (Jož. Fl. bell. jud. II. 9, 6.) — Še očitniši strahovanje je zadelo Salomo, kakor Nicephorus (h. e. I. 20) naznanuje. Peljala se je v razveseljevanje čez zamerzjeno jezero, kar se led pod njo razpoči, vdere se v vodo, vrat pride med ledene gruče, ktere se zopet stisnejo in ji vrat prerežejo... Tako se je godilo in se godi, da za hudobijo vselej nastopi kazen Torej gorjé hudobnežu!

Urno in med vednim peršenjem dežja smo ogledovali samarijske znamenitosti in se podali dalje. Košček belega marmorja, kakor sneg, je bil spomin od cerkve sv. Janeza, ki sem ga kupil od nekega prebivavca in ga seboj vzel za dragi spomin.

Duhovstvo in narodnost.

Svet je sam sebi lagal, odkar stoji. Učeni ljudje, ki bi morali vender kaj vediti, pa tako nespametne reči terdijo, da se jim mora naj bolj priprosta pamet smejati, ali pa jih za terčene ceniti. Ena taka terditev je, da stoji narodnost v prvi versti?.. Ljudje, ki po doveršenih šolah nikoli več katekizma ne vzamejo v roko, zabredejo v tako nevednost, da je stermeti, ali pa v toliko spačenost, da je bolj obžalovati, kakor pa stermeti.

Eno tako je nedavno zasolil sicer tolikanj prebrisani Bismark v berlinskem zboru. Rekel je, da so španjski, francoski, laški in irski svečeniki najprej Španjolci, Francozi, Talijani in Irski, potem še le katoliški duhovni; samo nemški duhoven pa da je najpoprej duhoven, potem še le Nemec. Železni kancelar je menil, da je s tim izrekom nemškim duhovnom dal eno za uho; ni pa mislil, da jih je le nad druge še prav povzdignil, duhovne družih dežel pa razžalil.

Zato n. pr. „Unitá Cattolica“ oporeka proti Bismarkovi misli, kakor da bi duhovstvo družih dežel više cenilo domovino, kakor pa svojo vero. Dozdaj, pravi, smo slišali, kako liberalni in prekucijski časniki vsih kopit pevajo pesmico, da svečeniki nimajo domovine, da mislijo samo na cerkev in papeža; zdaj pa pravi nemški kancelar, da jim je domovina prva reč, vera pa še le druga! Italijansko duhovstvo ljubi svojo domovino s pošteno ljubeznijo, toda dokazalo je, dokazuje zdaj, in bode dokazovalo vselej, da namestnik Jezusa Kr. v njegovem sercu ima prvo mesto, in v tem se ne dá od duhovstva nobene dežele prekositi. In tako mora pa delati vsak duhoven. Aposteljni so nam v tem bili prvi zgled. Tudi oni so, stoječi pred sinagogo, vero postavili na prvo mesto, a na drugo mesto hebraizem, takratno narodovno zavést. Tako je delalo duhovstvo vsih devetnajst stoletij, kar obstoji Cerkev Kristusova. Tako pa mora delati ne le vsak pravi duhoven, ampak vsak pravi katoličan. Tako je delalo milijone mučnikov — najprej Bog in potlej domovina.

Tiste vertoglave načela so ravna pot v rudočkarstvo (socijalizem), kteremu je vera zgoli privatna, osebna zadeva, kakor pri belgiških rudočkarjih, kteri

so pa tudi oropanje Cerkve vzeli v svoj program, namreč: „Ločenje cerkve in države, verstva se cenijo za privatne zadeve; zatrenje predštevja za bogočastje in vernitev do naroda vsega imetja mervte roke, pregibnega in nepregibnega premoženja verskih korporacij,“ to se pravi: popolno oropanje Cerkve, čisto tatinsko in tolovajsko delo. Tem rudočim, kervavim domoljubom je tudi „narod“ njih vse, to je njih, sebičnost, zakaj oni bi narod ravno tako klali in mearili, ako bi se ne sukal po njihovi brezbožnosti, kakor so delali francoski jakobinarji ob koncu prešnjega stoletja in tudi v novejših časih. Tacih domoljubov, ki se s tolovaji bratijo, pa nas obvari Bog, kteri je prvi v naših sercih in mora biti tudi v vsem našim djanji, osebnem in očitnem.

Ta dan bom rudoče zaznamnjaj v „pratko!“

Eden dunajskih listov naznanja, kako bogatega sadu je obrodil ljudski misijon v F. Med drugim je bivši brezvérec prijatelju iz cerkve gredé rekel: „Sedaj zopet verujem, da je vender po smerti še nekaj.“ — Pripoveduje pa tudi o dveh zakonskih spomina vredno dogodbo. Mož ni bil več pri spovedi, odkar je zapustil šolo, žena pa, odkar je stopila v zakon. Žena sliši tri ali štiri pridige in reče neki dan možu: „Ti mož! jaz grem danes k spovedi; to ti povém sama, da se ne boš gerdo deržal, ako bi to od družih slišal.“ — „Beži mi s temi neumnostmi,“ odverne mož, „sicer pa stori, kar ti je drago.“ — Drugi dan žena prigovarja možu, naj gre saj poslušat premislek (konferenco), ki je vsak dan o poli-sedmih in terpi pol ure. Brani se nekoliko, poslednjič pa se vender v to vdá. „Toda,“ reče, „ko pol ure mine, pojdem iz cerkve, če tudi pridiga še ne bo minula.“ Res je bila v pol ure konferenca doveršena. Drugi dan je žena moža že z manjšim trudom spravila v cerkev k večernemu premišljevanju. „Bilo je zanimivo poslušati,“ je rekel soprog. Žena pride po večerni pridigi domú in mu pravi: „Škoda, da nisi ostal tudi pri pridigi, zakaj ni bila manj lepa kakor prešnje premišljevanje.“ In mož odgovori: „Ravno sem prišel domú, danes sem bil ostal tudi pri pridigi.“

Četrti dan je bil brez priganjanja tudi že pri pridigi, ki je bila vsak dan popoldne ob štirih; in to pot ga je pričakala milost. Govoril je misijonar o tem, da pokore ne odlagati. Juter, danes še ne, tako se izgovarjajo vsi nespametni grešniki, dokler zanje prepozno ni. To resnico je pridigar pojasnoval s pretrealjivo dogodbo. Duhoven na Vestfalskem je bil neki dan poklican k človeku, ki je bil prav hudo bolan. Hoditi mu je bilo skoz gozd. Ostrašil ga je pa močen klic: „Prepozno je!“ Ogledoval se je na vse strani, od koga neki bi bil ta glas; prašal je cerkvenika, kteri pa glasnega klica celo nič slišal ni, nad čemur je močno stermel. Čez nekoliko časa zakliče še glasneje: „Prepozno je!“ Začne tedaj bolj hiteti in misli si sam pri sebi, ne mara je bolnik že umerl, in da na Božje dopušenje se njegov duh glasi. Ves zasopen pride poslednjič do hiše in glas brezupno zavpije v tretjič: „Prepozno je!“ Prestrašen vpraša duhoven, če je bolnik že dušo izdihnil... Vender pa najde še živega in podeli mu sv. zakramente; ni še bilo prepozno. Misli si pozneje, če ni morebiti hudobni duh klical, da bi duhovna premotil, naj se verne nazaj, da bi duša brez sprave prišla pred Božji sodnji stol.

Misijonar zdaj obrača to dogodbo na poslušavce in pravi: „Ta pot satan, ako je bil res on, ni po pravici klical: Prepozno je! Prišel bo pa čas, ko bo sovražnik zveličanja s polno pravico nespokornemu grešniku

te besede klical, ako bo grešnik dneve zveličanja, milostni čas, brez sadu pustil memo iti“.

Našega zakonskega moža je posebno ta pridiga v serce spekla; težki zdihljeji so se mu snovali iz persi in potne kaplje so mu prederale iz čela, kakor mi je pravil nekdo, ki je bil pričujoč.

Pride domú in pové svoji ženi, da ga je pridiga vsega pretresla; „toda,“ rekel je, „k spovedi iti si ne upam, ker predolgo je že, odkar sem zadnjikrat bil.“ „Beži mi no,“ odgovori soproga, „kolikor delj nisi bil, toliko bolj usmiljen bo spovednik s teboj.“ Te besede so možu pomislile razkadile. Drugo jutro gre k sveti spovedi in prejme sv. Obhajilo. Prepolen sv. veselja je potem doma rekel:

„Današnji dan bom rudeče zaznamnjal v pratiki; dozda sem služil hudobnemu duhu, od danes naprej pa bom Bogu služil.“ (Corresp. d. Geb. Ver.)

Iz Furmaherjevih spisov.

(Konec.)

70. Kadar ptiče vidiš:

Vedi, da je tudi tebi treba dvojnih perut, namreč molitve in premišljevanja, če se hočeš k Bogu povzdigniti! In kadar ptiče prepevati slišiš, pridruži se jim tudi ti v pobožnih čutljajih in hvali Gospoda, ki je vse vstvaril in tako lepo naredil.

71. Kadar druge živali vidiš:

Pomislí, da jih je Bog sebi v čast, tebi pa v korist in zgled postavil. Duh Božji sam te pošilja k mravlji v šolo in Kristus ti stavi golobe v zgled priprostosti in celo kače v zgled modrosti. Prerok Izaija pa govori: Vol pozná svojega gospoda in osel jasli svojega gospodarja (Is. 1, 3.) in nas s tem opominja, naj tudi mi zvesto Bogu služimo! Ali ni sramota za nas, če neumna živina svojemu gospodarju bolj zvesto služi, kakor mi svojemu najvišjemu Gospodu!

72. Kadar kakega reveža vidiš:

Spoznaj v njem podobo svojega Zveličarja, ki je po besedah sv. Pavla zavoljo nas reven postal, da bi nas vse obogatil (s svojimi gnadami namreč); in podeli mu po svojem stanu kakšno pomoč! — Revež pa naj nikar ne godernjá, temuč naj se v ponižnosti Božjim sklepom ukloni in veseli, da je vreden, Kristusu podoben biti!

73. Kadar kakega bogatina vidiš:

Spominjaj se na besede Kristusove, ko pravi: Resnično, vam povem, da bogat pojde težko v nebeško kraljestvo, in ložej bo kamela šla skozi šivankino uho, kakor bogatin v nebese. (Mat. 19, 24.) Toraj ne želi si bogastva, da ne padeš v skušnjave in v zanjke hudobnega duha (Tom. 6, 9.); za bogatina pa moli, da mu Bog dá pravo spoznanje, da ne bo svojega serca na denar navezoval, ampak da si z njim prijateljev nareja za večno življenje. (Luk. 16, 9.)

74. Kadar pogreb vidiš; ali merliča srečaš:

Misli na besede sv. Pavla: da je človeku postavljeno enkrat umreti, da potem pride sodba (Heb. 9, 27), in da toraj moraš vedno pripravljen biti, ker ne veš ne ure ne dneva, kdaj da bo Gospod prišel. (Mat. 25, 13.)

75. Ob času nevihte in hude ure:

Misli na sodnji dan in na strašne reči, ki se bodo takrat godile. Toraj skleni, nikoli tega mogočnega Boga

tudi z majhnim grehom ne žaliti, posebno pa nikdar kakšnega smertnega greha ne storiti; kajti strašno je. pasti v roke živega Boga! (Heb. 10, 31.) Prosi pa tudi Jezusa, da viharje hudih strasti v tvojem serci vpokoji in vtolaži, kakor je vpokojil vihar na morji. (Mat. 8, 27.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Vodice, 9. maja. Učenke dekliške šole čč. šolskih sester v Repnjah napravile so nam minuli četrtek popoldne v šolski sobi prav razvedrilno in spodbudno veselico, ki je vredna, da se omeni v nam tako priljubljeni „Danici,“ da po nji izvejo njeni častiti bralci, kaj o sicer tihem, pa toliko bolj vpešnem in blagovitem delovanji čč. šolskih sester v Repnjah. Minulo je že tri leta, odkar so bili pokopni knezoškof Krizostom, kakor so sami rekli, vsadili mlado sadiko na vert ljubljanske škofije, vpeljali so bili šolske sestre iz tretjega reda sv. Franciška, — in izrekli terdno upanje, da bode prinašala ta sadika veliko in blagega sadu za Vodiško faro in njeno okolico.

In prav so sodili; čč. šolske sestre res v splošno zadovoljnost in na veliko veselje staršem podučujejo v vseh šolskih predmetih, pa jih tudi nam v veliko radost kaj lepo napeljujejo k lepemu vedenju in bogaboječemu življenju. Da bi se saj nekoliko skazale hvaležne svoji veliki dobrotnici, ustanoviteljici zavoda šolskih sester v Repnjah, veliki posestnici Katarini Sporn, napravile so učenke nji za god ginljivo veselico. Predstavljale so lepo, spodbudljivo igro „Sv. Roza Limanska,“ ki nam pred oči stavi naj ginljivejše prizore iz življenja te svetnice, perve prelepe cvetlice, ki je izrastla ko svetnica v vertu sv. katoliške cerkve v Ameriki. Deklice naučile so se dolge, v lepem jeziku pisane igre tako dobro, da jim je tekla beseda tako gladko, da si ni nobeni spotaknila na ena beseda; govorile so serčno, ni bilo videti naj manjše zadrege, predstavljale so posomezne dele primérno, da je bilo rosno marsiktere oko. Počastil je bil to milo veselico s svojo pričujočnostjo preblagorodni gospod baron Smeleški s svojo preblagorodno soprogo in družino; navzočih bilo je več gg. duhovnov in družih poslušalcev. Vsi bili smo ginjeni s toliko lepo igro, bili smo veseli tolike izurjenosti verlih igralk in prepričali smo se, da čč. šolske sestre vejo bistriti svojim učenkam razum, pa blažiti tudi serce.

Iz Sorice. (Novi zvonovi.) — Naznani, ljuba Danica, svojim bralcem nekoliko o naših novih zvonovih.

Lansko leto zgodila se je pri naši podružnici v spodnjih Danjah nesreča: počil in omolknil je tamošnji veliki zvon, ki je bil star 174 lét. Pa kmalo se je pokazalo, da ni prijazen pregovor; ni je nesreče brez sreče. Prebivalci spadajoči k tej podružnici segli so precej globoko v žep, ter naročili, mesto ubitega, dva nova zvona, ktera je g. Albert Samasa prav lepo vglasil staremu malemu. 19. oktobra pripeljali so nova zvona srečno k cerkvi sv. Marka v spodnje Danje, in čez nekoliko dni oglasila sta se s svojim tovaršem, starim malim zvonom, prelepo iz zvonika. Omenim naj še, da so zvonovi melodično vbrani z glasovi G, A, H (za 1/4 glasu višej), kar sicer vsaj tu na Gorenjskem ni navadno, pa se neizrečeno lepo sliši. Melodija ima tudi to prednost, da se večglasno zvonjenje napravi z veliko manjšimi stroški, ker ni treba tako zelo različne teže. Veliki zvon tehta namreč: 432 kilogr., srednji 307 kilogr., mali 220 kilogr. —

Da so bili ljudje z novimi zvonovi res zadovoljni,

priča nar bolj to, ker so precej jeli se vneti za novi veliki zvon, in kmalo se je pokazalo, da ne bo ostalo le pri samem govorjenju. Že mesca januarja naročili so se trije novi zvonovi (stari veliki zvon je ostal) pri ljubljanskem zvonarju g. Albertu Samasu, kateri je obljubil, da vlije zvonove tako kmalo, da nam bodo peli že o Veliki noči. 15. marca vergli smo stara manjša dva iz zvonika, ter poslali ju zvonarju, da ju prelije. Žalostno je bilo, ko se nam je iz zvonika glasil le samo en zvon, in ni čuda, da so ljudje tako željno popraševali, kdaj že dojdejo novi zvonovi.

Ko dobimo sporočilo, da bodo zvonovi doveršeni 12. aprila, prične se vse gibati za dostojni sprejem. Fantje nabrali so za smodnik, dekleta oskerbele so venice, postavili so se mlaji s slavaloki, v zvoniku preskerbel se je zvonovom primeren prostor. Popoldne 12. aprila odpeljali so se zvonovi iz Ljubljane, 13. aprila jutraj pa iz Stare Loke. Povsod po celi selški dolini so sprejeli nove naše zvonove lepo in so jim zvonili, za kar se tu očitno zahvalimo.

Ni mi treba omenjati, da so soriški farani težko čakali zvonov. Da si je bilo vreme zelo neugodno, hiteli so jim vendar nekteri celo do Zalega loga naproti. Pod Roštom pa, kjer se začne soriška fara, bilo je že opoldne vse živo, mlado in staro hitelo je tje doli, da že skorej vidijo nove zvonove. Zarad neugodnega vremena bila je cesta zelo slaba, tako, da so zvonove pripeljali še le ob 5 do pod Rošta, kjer se začne cesta dvigati navkreber. Čakalo je tu mnogo konj za pripravo. Veliki zvon je vozilo potem 6 konj, manjša dva trije, na ovinkih pritiskali so pa še krepki možaki, in tako je bilo mogoče, da so okoli 6 bili zvonovi že verh klanca, kjer smo jih dostojno sprejeli. Krasen sprevid bil je pred zvonovi in med lepim petjem domačega pevstva gromeli so možnarji, ter oznanovali celi fari, da dohajajo tolikanj zaželjeni zvonovi. Kaj ginljivo je bilo slišati stari zvon, ki je iz zvonika vabil nove tovarše, naj mu že pridejo pomagat. In zares, še tisti večer, ker je bilo dosti moči in primerna dobra priprava, dvignil se je veliki zvon z voza v zvonik tako na lahko, kakor bi bil iz lesa, ne pa iz težkega bronu.

Zunanja podoba je res lepa, da bi še glas bil pravi! Tako se je glasilo med ljudmi, in nekaterim ni dalo mirovati, da so vzdignili manjša dva, ter poskušali, kako donita.

15. aprila oglašil se je že tudi veliki zvon s svojim mogočnim, lepo donečim glasom. Na cvetno nedeljo bili so že trije na svojih tečajih; v delopust pred velikim četrtkom pa oglašili so se vsi štirje iz zvonika, in so na veliki četrtek lepo vbrani oznanovali sv. jutro, vabili verno ljudstvo k sv. opravi, potem omolknili do velike sabote. Na veliko saboto se pri „Gloriji“ zopet oglašé in so nam zlasti popoldne pri Vstajenji tako lepo vbrano doneli, da smo bili vai ginjeni. Velika noč letošnja bila je za nas dvakrat vesela. Zatorej smo se pa tudi na velikonočni ponedeljek prav iz serca zahvalili Vsegamogočnemu za vso pomoč, da se je pričeto delo tako srečno, dobro in lepo zveršilo.

Opomnim naj še, da so zvonovi vbrani v lepem, močno donečem Cis-mol-akordu; tehtajo pa: novi veliki 1582 kilogr. stari zvon 771 kilogr., manjša dva, eden 460, drugi 204 kilogr.

Hvala g. A. Samasu za lepo, dobro vbrane izveršene zvonove; priporočim pa tudi prav izurjenega delavca pri obešanju zvonov, Jož. Jenko-ta od sv. Duha starološke fare, ki je v tako tesen prostor 335 ctm. obesil zvonove, dva višje, dva nižje, vendar v eni versti, ki vsi merijo na širjavo 424 ctm.

Konečno še dostavim: Bog daj, da bi novi zvonovi, farni in podružniški, s svojimi lepimi glasovi vneli

vernikom soriške fare ogenj sv. vere, da bi vedno lepo živeli po nauku sv. katoliške vere, goreče molili in Božjo službo obiskovali, svojih ranjcih se spominjali, da jih potem, ko jim poteče življenja čas, zvonovi spremijo v večni počitek in mir!

A. J. Soriški.

Usmiljeni bratje v Gorici praznovali so 1., 2. in 3. t. m. stoletnico, odkar je njih bolnišnica prestavljena s Placute v sedanje prostore. Današnji popravljene in razširjeni prostori so lastina goriškega deželnega zaloge za uboge, ki daje bolnišnici vsakoletno podporo 1800 gl. ter skerbi za ohranjanje poslopja. Leta 1876 postala je bolnišnica javna in ima valed tega dolžnost sprejeti vsakterega bolnika, kolikor ji prostori dopuščajo, ob enem pa tudi pravico, da zahteva odškodnino za vsakega bolnika v določenih vsotah. Z bolnišnico združena je tudi norišnica, v katero se sprejemajo nori z Goriškega na deželne stroške, pa le s privoljenjem deželnega odbora. Omenjene tri dni bil je dovoljen občinstvu vhod v bolnišnico v jako obilni meri; občinstvo se je dovoljenja posluževalo in je pregledalo vse prostore v bolnišnici. Slavnosti vdeležili so se redovni predstojniki in tovariši iz raznih krajev, mil. g. knezonadškof, deželni glavar in mnogo druge veljavne in odlične gospode raznih stanov. Hiša bila je okrašena z zastavami, bratje so obiskovalcem vse razkazovali pred hišo.

(Soča.)

PRIVILEGIUM FORI.

In constitutione Pii IX. s. m., quae incipit Apostolicae Sedis moderationi IV id. Oct. 1869, cautum est, „excommunicationem Romano Pontifici reservatam speciali modo incurrere — Cogentes sive indirecte iudices laicos ad trahendum ad suum tribunal personas ecclesiasticas praeter canonicas dispositiones: item edentes leges vel decreta contra libertatem et iura Ecclesiae.“

Cum de vero sensu et intelligentia huius capituli saepe dubitatum fuerit, haec Suprema Congregatio S. Romanae et Universalis Inquisitionis non semel declaravit — caput Cogentes non afficere nisi leges et alias auctoritates cogentes sive directe iudices laicos ad trahendum ad suum tribunal personas ecclesiasticas praeter canonicas dispositiones — Hanc vero declarationem Sanctissimus D. N. Leo Papa XIII probavit et confirmavit; ideoque S. haec Congregatio illam cum omnibus locorum Ordinariis pro norma communicandam esse censuit.

Ceterum in iis locis in quibus fori privilegio per Summos Pontifices derogatum non fuit, si in eis non datur iura sua persequi nisi apud iudices laicos, tenentur singuli primum proprio ipsorum Ordinario veniam petere, ut clericos in forum laicorum convenire possint: eamque Ordinarii numquam denegabunt tum maxime, cum ipsi controversiis inter partes conciliandis frustra operam dederint. Episcopus autem in id forum convenire absque venia Sedis Apostolicae non licet. Et si quis ausus fuerit trahere ad iudicem seu iudices laicos vel clericum sine venia Ordinarii, vel Episcopum sine venia S. Sedis, in potestate eorumdem Ordinariorum erit in eum, praesertim si fuerit clericus, animadvertere poenis et censuris ferendae sententiae uti violatorem privilegii fori, si id expedire in Domino iudicaverint.

Datum Romae die 23 Ianuarii an. 1886.

R. Card. MONACO.

Sv. Janeza Kerstnika god.

(Konec.)

Smert nemila ni ostala po deželi skrita;
Urno kakor blisk hiti po mestih in vaseh.

Žalost splošna veznemirja serca vsa pobita;
Za pogreb, pokop dostojen vsi so zdaj v skerbeh.

Unstran morja mertvega, oh! v ječi dolgočasni
Je Kerstnik terpel na ptujem skoraj leti dvě!
Bliz Mahérskega gradú, pa v raki silo krasni
Truplo Janeza učenci v zémlijo polože.

Al predaleč od prijateljev počiva blagi
Učenik, ki vernim zlate uke je delil;
„Blížej svojih, v domovini ljubljeni, predragi! —
Naj počiva on, prijatelj naš!“ — je ljud ihtil.

Želja tá bilà je gostoljubna cvetka,
Ki o času svojem prirodi gotovi sad;
Ker navada ni o onih časih bila redka,
Da merliče so prenášali v domači hlad.

Družba zvestih do Mahérskega že grada,
Kjer počiva truplo Janezovo že več let.
Delo gre povoljno. Božja roka tukaj vlada —
Ni še solnce za goro: zaklad je že zadét.

Ko zazná se drugo jutro, družba že za rano
Potuje z ostanki svetimi domú serčno,
Daleko res bilo je, a s hojo dobro vbrano
Pot odseda potnikom se vedno in močno.

Že pri cilju svojem so, — v deželi Samariji;
Kjer v Gospodu mirno spava prerok Elizej.
„Tukaj pri preroku v domovini, ne v samiji —
Ne na ptujem — naj počiva naš Kerstnik odalej!“

Sorojaki in sorodni svetemu Kerstniku
Krasen „dom mirú“ postavili so v blag spomin.
S spoštovanjem so ozérali se k mučeniku,
Kterega visoko je častil sam Božji Sin.

In zdaj tukaj spava Janez — prerok tik preroka!
„Spavaj, spavaj, Ti predragi, sladko na vso moč!“ —
„Tam pri Bogu pa, — v višavah svetih brez odloka
Prosi, da nas slabih ne zagerne večna noč!“

Dolgo spaval tukaj Janez je prav mirno;
Spaval mirno tje do leta tri sto šestdesét.
Spaval je; — a smert ravnala ž njim ni brezobzirno:
Nestrohnjen leží on v zemlji že čez tri sto lét.

Tri sto let prespal je Jezusov Kerstnik že spanja; —
In prespal naj bi vse leta še do konca dni!
In še spal bi tudi bil dni daljne brez nehanja —
Tje do dneva, da ga tromba angeljska zbudi.

Toda slušaj, čuj, kristjan, besedo tužno, milo,
Ktera govori prebitko Ti resnico to:
„Prišla je zelo hudobna roka, ki gomilo
Janezevo je oskrunila gerdo, strašno!“

Sem v deželo judovsko prihrumi cesar rimski,
Zdaj odpadnik, nekda vni cesar Julijan.
Omerzela vera je pri njem, ko v tugi zimski
Omerzele cvetke so, ko krije sneg raván.

Samarija mu pové, kje mučenik počiva,
Ki svetá je Rešenika v Jordanu kerstil.
Nov do vere svete stud se kar mu v serce zлива!
Serd ga vjída, da je Jezusov učenec bil.

Kot odpadnik eno le poznal je hrepenenje:
Da bi vero, — vernike hudo zasramoval;

„Glej trenutek: spolni Julijanu zdaj hlepenje:
Lahka noč ti, ko se bodeš serpo zmaščeval!“

Bés pekleni bil je tu osnoval kletó delo,
Čemur malo le enacih je poznal še svét:
V počivanja mertvih segati presmelo —
Čin preklicani groze, čutu vsakemu oklét.

Julijan, brezbožni cesar, pošlje sem vojake,
Kjer Kerstnik Jordanski mirno v tihi zemlji spi.
Strah in groza vse prišinja judovske rojake,
Ko prezlobno delo gledajo zdaj njih oči!

Tihi grob tam zgubil svojo sveto je pravico!
Mesto nje zdaj vlada tu le šum, le vriš presnét.
Bógu, narodu, merliču delajo krivico:
Ko razdirajo hram mirni, — vsem narodom svet!

Ko odpert je tihi hram, odperta sveta kersta,
Glej! oko stermiti, — sercé se trese in boji!
Čudo redko, delo božjega je zarés persta,
Ko Kerstnik Jordanski v kersti nestrohnjen leží!

Čudo božje to s sovraštvom novim ogleduje
Tudi cesar rimski, prehudobni Julijan;
Bolj in bolj mu stud do vere svete navdihuje
Zmaj pekleni, da zavpije cesar ves zdívan:

Urno mi germado skupaj spravite, zažgite,
Naj germad presega družih dvakrat velikost,
Na germado truplo mertvečevo položite,
Žgite in popalite kristjanom njih sladkost!

Žalost, smertni strah in serd pretresa pričujoče,
Ki odpadnikov zaslišali so divji glas.
Toda, — naj bolí jih tudi serce zdihujoče, —
Vse zastonj; trinoški ustavit' se ne dá ukaz!

Glej! germada je pripravljena, germada strašna,
Ki svetinjo slavno do kočice naj konča!
Zlobnost studi še svojat cesarjeva vsa plašna:
Vidši, da njih cesar rimski zvér je brez sercá!

Glej, glej! plamen se rudeč že bliska, razširjuje,
V divjem hrušču obližuje svoj leseni plén!
Že visoko nad germado dviga se, združuje, —
In Kerstnik počiva sredi teh ognjenih stén!

Lind stermiti! — sercé mu koperni, boli, trepeče!
Ogenj na divjá, šumí, bučí, razdeva, zre!
Iz plamena zdaj in zdaj pa vidi se goreče
Truplo, ko po vetru hram ognjeni se odpre.

Iz višave znad oblakov vidi, gleda tudi
Hudobijo to vsevedni, vsemogočni Bog, —
Bog neskončni, kateri čin prestrašni, naj bolj hudi
V srečo vé obračati, rešiti iz nadlog.

Glej! že z lesom vžiga se, gorí in se spreminja
Truplo sveto urno v drobni prah ino pepel.
A spomin prerokov širi se — nikdar ne zginja;
Motiš trinog se: nam ogenj ni Kerstnika vzél!

Drobni prah, pepél Kerstnikov res je veter spihal,
In razvel v čvetero pokrajine ga sveta!
Vsemogočni Sveti Duh pa v prah, pepel je dihal,
Sveti prah oživel: — kar Bog hoče, to vrvná!

In ta oživeli prah ino pepel Kerstnika
Vgasnil ni; on tli, gorí — ugasne ne nikdar.

Bog do sedbe bo slavil med ljudstvom učenika,
Ki v čast Božjo mučeniški je objel altar:

Glej, za god Kerstnikov vsako leto prikazuje
Se pri nas, po zemlji vsej prijazen gostiček,
Polja, pota, temne loge milo razsvetljuje,
Če je prav živalica, le majhen žučiček.

Svitel žužek šviga, ferfoli, veslá po zraku,
In s svetlobo mično za seboj zapušča sled;
Kaj prijetno dé njegova luč ó temnem mraku,
Tožno vérniku serecé vedrí nad mesec bled.

Deček mlad in čil hití za lučjo to mu všečno;
Trudi, péha se, da lepo lučico bi vjel;
Res jo dobití in varno nese z roko srečno
Ko zaklad očetu, materi domú vesel.

„Ata, mama: evo zlati hroščiček: Kresnica!“
Drobno govori, in pravi deček ves vesel.
Veš? rekó mu mati, kaj je davna govorica:
„To oživljen Janeza Kerstnika je pepel!“

Janez Kobilica.

Razgled po svetu.

Dunaj in Pariz. *) Velika noč, že sama po sebi
praznik častitljivosti Božje, je bila letos na marsiktere
strani tudi dan veselega upanja za katoliško Cerkev.

Na Dunaju so se judje že čez dvajset let s čudo-
vito terdovratnostjo po svojih brezvérnih in umazanih
listih noč in dan péhali katoliško Cerkev spodkopati in
razrušiti. Ker je ta Cerkev v Avstriji ob enem državna
Cerkev, je zaverženo liberalstvo kar naprej vedelo, da ji
naravnost in z lepoto ne bodo mogli do živlega. Kako pa
ji hočejo kamen za kamnom in skalo za skalo izkopati
in odvaliti? Stranskih potov bode potreba, kjer se bo
dalo! Tako so načert napravili že pred dvajsetimi leti,
in reči se mora, da so se ga tudi terdo držali. Leto
za letom niso opustili nobene priložnosti, kjer se je
dala tudi narmanjša prilika porabiti, samo če so mogli
katoliški Cerkvi ktero gorko pritisniti.

Sramotili in smešili so njene služabnike, male in
velike, medsvetnega in redovniškega stanú z besedo,
s slikami; norčevali so se iz svetih obredov katoliške
Cerkve ter so jih ob enem razpostavljali javnemu za-
sramovanju s tem, da so jim podtikali reči, ki se nikdar
godile niso. Procesije, ktere pobožni katoličan opravlja
ali iz obljube ali iz družih dobrih in koristnih namenov,
prinašali so listi v takih podobah, da bi jih človeku
lahko pristudili. Vse to je bilo namenjeno — komú?
Morda judom? Kaj še! Katoliki so si kupovali take liste
in si jih za drag denar naročevali, kakor jih naročajo
še danes, in iz njih potem s slastjo pobirajo psovanje,
ki ga brezverski pisarji brizgajo na katoliško Cerkev. Iz za-
četka, to se vé, se noben katolik takega lista ne naroči zato,
da bi se z njim oborožil proti katoliški Cerkvi; o kaj
še! saj je boje „dober“ kristijan“, češ, ki hodi vsako
nedeljo pošteno k maši, in če ni drugač, o velikonočnem
času tudi k spovedi. Judovski list s podobami si je le
naročil za kratek čas (!), češ, da so ravno podobe tako
mične, da se jim človek mora smejati: To je pa ravno

strup, ki se ga prej ali kasneje čitatelj napije in sam
postane strupen sovražnik katoliške Cerkve. Kdor se s
smolo peča, se osmóli, in kdor prebira spise katoliški
Cerkvi sovražne, jo poslednjič sam začne sovražiti, ali
saj postane do nje merzel in mlačen, če ni prav posebno
vterjen v večnih resnicah, ktere ona uči. Judje so to
dobro prevdarili, ko so se omenjene šege poprijeli, s
čimur so veliko kristjanov zapeljali do malomarnosti,
in še več, do očitnega sovraštva lastne matere katoliške
Cerkve.

Vsaka pesem je pa le nekaj časa lepa. Tudi ljudém
so se jele polagoma oči odpirati, da ni vse tako pri
katoliški Cerkvi, kakor judje in njihovi sužnji o njej
pišejo. Sprevideli so mnogi namen, za ktere ga se je to-
likanj ostudnih laži splevalo in čas se pričinja, da se
s studom obračajo od takih pisarjev in sami začenjajo
premišljevat: ali je pa tudi res tako, kakor ti listi
pišejo ali ne? Pa kaj, ko bi se mnogim oči odperle —
vse prepozne! Kar so ljudje, po liberalnih listih s prave
poti zapeljani, poprej leta in leta zanemarjali, skušajo
sedaj s povernitvijo na pravo pot zopet popraviti.
Cerkev, ktere poprej iz pravega namena niso morda
obiskovali, priljubila se jim je zopet, kakor nekdanj v
tistih blaženih trenutkih, ko so ob roki poštene matere
pervokrat stopili v svetišče Božje.

Takega preobrata dočakal je Dunaj o letošnji Ve-
liki noči. Ljudje so zopet kar trumoma hodili iz cerkve
v cerkev častit Odrešenika v „božjih grobih.“ To je
tem večje vrednosti, ker na Dunaju veliki teden nikakor
ni bilo vreme, ktero bi bilo človeka venkaj vabilo. In
vendar so bile cerkve polne od jutranje zore pa do
pozne noči. Zakaj? Katoliška zavest se je jela buditi in
po svojih pravicah zahtevati. Pa tudi še drug vzrok
vlekel je sicer lahkoživne Dunajčane v cerkev. Hodili
so tudi zadostenje dajat žaljenemu veličanstvu Božjemu,
ni še namreč minilo leto in dan, kar se je Rus Vere-
ščagin derznil na Dunaju kazati bogoskrunsko naslikano
podobo, pod ktero je bil djál napis: „Vstajenje
Kristusovo.“ Tisti, ki tamkaj na tisti podobi izpod
skale venkaj škili, kakor da bi tuhtal, kako bi jo naj-
laglje in po tihotapski pobrisal, da bi ga kateri vojakov
ne zapazil, je vsemu poprej podoben, le Bogu ne! Takó
Bog ni vstal, in če bi bil vstal na taki način, kakor
ga je Vereščagin na poterpežljivo platno naredil, bi ne
bil Bog! Bog ne vstaja tako od mrtvih!

Dunajčani so sicer že v poslednjem adventu daro-
vali Bogu v zadostenje za to velikansko razžaljenje
veličanstva Božjega in našega odrešenja s skupnim
svetim obhajilom na praznik brezmadežnega spočetja
Marije Device. Kljub temu pa so tudi sedaj o Veliki
noči z radostjo porabili priložnost, da so javno prizna-
vali, na kakošno vstajenje da verujejo, in kako vpodob-
ljenje njegovo pa obsojajo. Zato so hodili bolj pridno
obiskavat cerkve o Veliki noči, kakor pa se je to go-
dilo druga leta. No, dobro je; prvi léd je prebit in
sedaj bo zaupljivo vedno bolje. (Konec nasl.)

Prusko. Ker se zdaj veliko govori o miru med
Rimom in Prusijo, naj to reč še nekoliko povzamemo.
Cerkvenopolitiška osnova za mir s katoliško Cerkvijo z
opombami, ktere je pridjal Fuldenski škof Kopp, je bila
predložena gosposki zbornici, ktera jo je tudi sprejela
z vsimi škofskimi pristavki vred. To je res veselo za
katoliško Cerkev. Zahtevala je pruska vlada s vso silo
tudi, da naj se nji naznánjajo od cerkvene oblasti tisti,
kteri se imajo izvoliti za duhovne pastirje, župnike itd.
Sv. rimski Stol je v to privolil le s pogojo, da se to
začne potem, ko postane postava tista osnova, valed
ktere se imajo spremeniti znane Cerkvi sovražne maj-
nikove potave od l. 1873, in ako nemška vlada obljubi,
da se bode nadaljevalo pregledovanje majnikovih postav

*) Ako še ni vse tako, kakor govori naslednji s dobro
voljo sestavljeni in nam izročeni spis, — pa želimo, da bi
skoraj bilo; zato naj podamo te verstice blagim čitateljem.
Vredn.

Tudi to poslednje je dovolila nemška vlada; nato pa je sv. Oče, pokazavši svojo veliko miroljubnost, naznanil nemški vladi po kardinalu Jakobini-ju, da precej zdaj dopusti naznanjevalno dolžnost za tiste župnije, ktere so izpraznjene, in poslal je tudi škofijstvom zadevni ukaz. Zdaj tedaj je na tem, da sv. Cerkev doseže polni mir na Nemškem in se bode opočila od tolikega in dolgega terpljenja. Da bode ta vesela dogodka imela močen vpliv tudi na druge dežele, posebej še na neke avstrijske, dozdej neprijazne življe, ni prav nič dvomiti. Že je pruska zbornica pričela obravnave o cerkvenih predlogih. Da v zbornici tudi zdaj ne bo brez nasprotnikov, je gotovo. Bismark je v dolgem govoru, med drugim rekel, da se zanese sedanjemu papežu, in da razmera med državo in cerkvijo se mora tako vravnati, da prejšnje borbe ne bode več mogoče. S temi besedami je dosti očitno pokazal, da mu „kulturkampf“ ni pri sercu.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolan dijak se priporoča v molitev za zdravje. — Šmarješka župnija, ki prične v praznik varstva sv. Jožefa sv. misijon. Posebno je še priporočena udom bratovšine sv. Jožefa, za ktere bo vsaki dan med sv. misijonom ena sv. maša. — Neki očitni spotikljej, da bi se odpravil na prošnje N. lj. G. in sv. Ant. Pad. — Neka oseba prav živo priporoča N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefu prav terdovratnega grešnika za spreobrnjenje; ako bo prošnja uslišana, se naznani zahvala. — Nekaj bolehnih solcev za zdravje. — Več mladenčev za čedno in keršansko življenje. — Posebna prošnja za dobro letino. — Nobene zdravila mi ne pomagajo; zatečem se k bratovski molitvi, da bi na priprošnje N. lj. G. in sv. Jožefa dosegla zdravje; in ako bom uslišana, bom očitno zahvalo naznanila. — Neka važna dušna zadeva. — Mladeneč v stiski.

Koledar za prihodnji teden:

17. vel. travna. S. Paskal. — 18. S. Venancij. — 19. S. Peter Celestin. — 20. S. Bernardin. — 21. S. Felika. — 22. S. Julija. — 23. Četerta nedelja po Vel. noči. S. Deziderij.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Škofijski list št. III. je prinesel obširen pastirski list z dotičnim podukom o svetem letu, ki se prične 16. tega mesca. Ta poslanica se ima vernikom z lece brati 16. t. m.; ali tudi v dveh oddelkih 16. in 23. t. m.

Keršanski junak ali molitvene bukvice za slovenske junake in sploh za katol. mladenče. Spisal Luka Jeran. To knjižico je bil pred več kot trideset leti v tatis dal g. Gerber, in ker je bila pošla in se je po nji vprašalo, jo je ranjcega sin dedič zopet dal tatisniti. Priporoča jo že mična podoba, na kateri je zgoraj Kristusov vnebohod, spodej mladi cesar Franc Jožef, Radecki in Jelačić in en ranjen vojak zraven križa, na katerem je napis: „V tem znamenji boš premagal.“ Podpis se glasi: „Naš Bog se bo za nas vojskoval,“ nad Krisusom v nebo gredočim pa: „Jest sem vstajenje in življenje.“ — Obseg knjižice

je ves primeren vojaškemu stanu in življenju, tudi po zlogu in besedi. Začne se s kratkim premislikom: Keršanskega vojaka dvojna vojska. Sv. Juri — taki vojšak itd., s potrebnimi molitvami za vse vojaške okolišine, tudi v vojski za ranjene itd. Nekaj zlatih nauk, nekaj izgledov vojakov svetnikov, pesmi, tudi nekaj vojaških. Taki je obseg na 16 polah v 12erki. Nadjati se je, da vojakom in drugim mladenčem lična knjiga ne bo samo vstregla, ampak tudi koristila, in bode torej gorko priporočena. Stane pa: nevezana 16 kr., terdo vezana 24 kr., v črnem usnji z marmorirano obrezo 38 kr., z zlato obrezo 56 kr.

Deljenje zakramenta sv. birmе: 18. majnika v Postojini, 19. v Hrenovicah, 20. v Senožečah, 22. v Slavini; 23. posvečevanje farne cerkve v Košani in 24. ondi birma; 25. v Ternovem, 26. v Knežaku; 6. rožnika (jun.) v Kranji, 7. v Teržiču, 8. v Šentjurji, 9. v Cerkljah, 10. v Smledniku; 27. v Soštanji, 28. v Leskovcu, 29. na Raki, 30. v Čatežu; 1. mal. serp. (jul.) pri Križevem, 3. v Št. Jerneju, 4. v Škocijanu, 6. v Št. Vidu pri Zatičini.

V Št. Vidu nad Ljubljano je 8. majnika umerl verli posestnik in tergovec Val. Zakotnik, posebno priljuden in dobroten mož, ki je med drugim prav veliko delal za večji slovesnost sloveče 800letnice Št. Viške fare. Bog mu daj večni mir!

Gosp. dekan Andr. Drobnič je toliko ozdravel, da se je preteklo sredo (12. t. m.) popoldne po nasvetu zdravnikov, smel prepeljati iz Šenklaške duhovske hiše domu v Šmarijo. Z vso priserčnostjo hvaležen je dobri gosp. dekan Bogu za povračajoče zdravje in pa prijateljem in znancem, ki so ga med boleznijo obiskovali, se ga v molitvi spominjali, in posebej čast. g. stoljnemu kaplanu M. Šarabonu, ki mu je ves čas bolezni velikodušno prepuštil svoje lastno stanovanje. — To v imenu gosp. dekana in v rodnikov.

Preč. g. Jož. Ščasny, dekan in župnik v pokoju, je svojo 50letnico obhajal s tim, da je 10.000 gld. daroval za izdajo sv. pisma v slovaškem jeziku, ktero je v prvo bil poslovenil in na svetlo dal na svoje stroške Juraj Palkovič, bivši kanonik Ostrogonski, ki pa je pošlo; pozneje pa ga je na novo poslovenil v ogersko-slovenščino sedaj v Pragi živeči slovaški pisatelj Fr. Sasínek. Prevod je pregledal dr. Ivan Mali. Knjigo bode izdalo društvo sv. Adalberta s tem pogojem, da vsaki župnijski in samostanski cerkvi po en iztis podá brezplačno.

Gosp. Ščasny je tedaj za uboge zaupšene Slovake primeroma to, kar je bil ranjki Al. Volf z izdajo svoje biblije za nas Slovence. Slava mu!

Z Novomeškega se nam naznanja: Slana je tukaj posebno po vinogradih naredila veliko škode, nad polovico tert je osmodila; zato se je tudi vino podražilo. Kaj bodo počeli ubogi kmetje, ki že zdaj stradajo in ne bojo imeli jeseni nič prodajati! — Podobno se sliši tudi iz Šmarjete. Bog se usmili našega ubozega ljudstva. Upajmo, da bomo kaj pomoči v sv. letu sprosili.

V samostanu oo. Francižkanov prišel je iz Rima prečast. P. Gavdencij Gugenbüchler, general-vizitator in bode opravljal kanonično obiskovanje; najprej v Ljubljani, in potlej v družih enajsterih samostanih okrajine sv. Križa.

Goriška preštija. Kar se je v listih govorilo te dni o nasledniku mr. Valussi-a za prošta v Gorici, da namreč utegne biti častni kan. in prof. A. M., naj se ne jemlje kot zanesljivo.

Kako je bil Leon X. šušmarja izplačal. Neki alkimist (zlatar — skaza) je bil papežu Leonu X. daroval spis v katerem je terdil, da zlato delati, misleč, da ga bo papež bogato obdaroval.

Kaj pa papež?.. Poslal mu je veliko prazno vrečo (zakelj) in naročil mu je: Ker znaš zlato delati, treba

ti je samo še vréce, v katero bi zlato deval, in to ti jaz pošljem.

Pazinska gimnazija opusti se s prihodnjim šolskim letom in z njo tudi spodnja vojaška realka v Pulji. Na mesto teh vstanovi se v Pulji višja realna gimnazija z nemškimi kot učnim jezikom.

Kako je s študentovsko kuhinjo? utegne kdo interpellirati, ker že delj časa ni nič glasú. Odgovor: Vse gre dalje v lepem redu, kar se more: veliko število mladenčev dobiva po nekoliko podpore, zlasti onih z dežele, ker tudi posestniki so večji del v takih stiskah zaradi dolgov, davkov in družih hudih okoliščin, da le malo jih premore samih zderževati svoje sinove v šolah. Kteri pa vsega dosti imajo, jih skušnjava rada moti k prevzetnosti in razuzdanosti in so v tem oziru še bolj nesrečnimem ubožnih. Mnogi izmed dijakov hiraajo in ravno prav je, da že 7. julija kakor se sliši šole sklenejo. O gospodarstvu našem drugi pot kaj več; med tem Bog blagoslovi z vso obilnostjo naše preblage dobrotnike, za katere se veliko moli in nadjamo se, da marsikaj hudega Bog od njih odverne zaradi usmiljenja, ki ga imajo do šolske mladine.

Rimsko. Framasonski poštenoviči nove Italije so une dni farnemu vradu oo. frančiškanov v Rimu napovedali, da v 14 dnéh morajo zapustiti poslednji svoj samostan pri sv. Sebastijanu, ki so ga imeli v tem mestu in je bil eden naj starših sedežev tega reda. — To je „liberalska poštenost!“ Sej tudi o nekem drugem samostanu — pa ne na Laškem — nekteri skerbni „očetje“ govoré in prevdarjajo, kako bi samostanski zid prederli in vert pretergali, da bi svojo pot tje skozi prepeljali!... V Rimu so polno poslopj iz enacih vzrokov poderli in kakor jim je neki nemšk učenjak ostro očital, so s tem prav veliko naj starših spominkov razdiali in zaterli!

Vari časne se krivice.

Kdor večne se bojiš Pravice!

Vabile k slovesnosti, ki jo 3. nedeljo po veliki noči, 16. maja, kot v praznik varstva sv. Jožefa, obhaja „katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Ljubljani“ o priliki svojega 31 letnega obstanka po naslednjem redu:

- ob 10 dopoldne: Slovesna sv. maša v cerkvi čč. gospá Uršulinaric;
- ob 1/2 12. uri: Blagoslovljenje temeljnega kamna za novo društveno hišo (Poljske ulice, št. 10) po milostnem knezoškofu ter društvenem pokrovitelji, gospodu dr. Jakobu Misiju;
- ob 1/2 1. uri popoldne: Skupni obed v gospod Ferlinčevi gostilni „pri Zvezdi“.

Najvljudnejše vabi k vdeležitvi

Slavnostni odbor.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Razpisane so duhovnije: Kočevska Reka; Kopanj; Zlato polje; Černuče; Podkraj. Vse do 12. rožnika. — V pokoj se podajo čč. gg.: kapl. Šim. Ažman; župnik K. Lapajne; kapl. Andr. Adamič, in župnik Jan. Lobe. — Umerli v molitev priporočeni čč. gg.: Fr. Cirar, pri usmilj. bratih na Dunaju († 29. sušca); župn. Jož. Švingar župn. pri ss. 3 Kraljih (29. sušca); Jan. Pribošič, voj. kurat iz Lavant. škof. († 1. apr.); župn. Lor. Mazek († 20. apr.); župn. Ant. Smrekar († 4. maja v Kranju). — Č. g. Andr. Pipan je postal župnik v Polici, in č. g. Jan. Vidergar župnik pri sv. Jurji v Svibnem.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. g. F. K. 4 gld. — „A. D. m. gl.“ 10 gld. — Po pl. gospej S. L. H. 5 gld. — Prečast. gosp. dekan M. Šlibar 5 gld. — J. V. 5 gld. — Čast. gosp. župnik M. Tavčar 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Budanj po č. g. J. Skvarču 12 gld. — Iz Šmarjete po č. g. župniku g. Volčiču 4 gld. 64 kr. — Č. g. F. K. 4 gld. — „A. D. m. gl.“ 10 gld. — Po gosp. Katarini Gulovi 3 gld. 70 kr.

Za sv. Očeta: Čast. gosp. župnik Mih. Tavčar 28 gld. — Verhnika 15 gld. po preč. gosp. dekanu M. Šlibarji.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Starološka bratovšina vednega ččenja po preč. g. dekanu M. Kožuhi 41 gld. — Od sv. Križa pri Litiji 18 gld. iz Budanj 10 gld. — Iz Šmarjete 33 gld. — Iz Motnika 13 gld. 50 kr. — Z Gorjan 27 gld. — Neimenovan 1 gld. 20 kr. — Iz Zagradca 10 gld. — S Sel pri Kamniku 27 gld. — Iz Dupljan 9 gld. 65 kr. — S Kovora 5 gld. 60 kr. — Z Dražgoš 16 gld. 20 kr. — S Koprivnika pri Kočevji 20 gld. — Iz Vodice 34 gld. — Z Ustij 5 gld. 10 kr. — S Strug 20 gld. — Iz Lesca 21 gld. 50 kr. — Z Zaspega 5 gld. 54 kr. — Iz Dol 10 gld. — Iz Bohinjske Bele 7 gld. 50 kr. — Iz Godoviča 20 gld. — Z Vipave 18 gld. 50 kr. — Iz Šenčurja pri Kranji 28 gld. — Iz Vogelja pri Kranji 8 gld. 76 kr. — Po čč. gg. Uršulinaricah 15 gld. 43 1/2 kr. — Z Rakitine 6 gld. — Iz Drage 6 gld. — Iz Semiča 56 gld. — Z Zalega loga 13 gld. 50 kr.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Po prečast. gosp. dekanu M. Šlibarju; Verhnika 14 gld. 16 kr.; Logatec 4 gld.; Horjul 4 gld.; Hotedersica 3 gld.; Zaplana 2 gld. 30 kr.; Černi verh 1 gld. 54 kr. — Nabirka v Starološki fari 6 gld. 50 kr. — Poljane 3 gld. 50 kr. — Sv. Leonard 3 gld.

Za hišo kot družbe rokodelskih pomočnikov: Čast. g. kapl. Andr. Kalan 2 gld. — Pn. g. kan. Andrej Zamelj 100 gld.

Za zvonček g. misijonarja V. Laha: Čast. g. župn. M. Tavčar 5 gld. — Polona Galjot 3 gld.

Za cerkev Jezusov. presv. Serca: Dobre duše z Dolenskega 19 gld.

Za duhovno podporno društvo: Plačala za l. 1886 čč. gg.: župn. Jern. Ramovš 3 gld., in kapl. Ant. Petrič 3 gld.

Za misijonarje v Carigradu: Čast. g. župnik M. Tavčar 2 gld.

Za razne potrebe: Čast. g. župnik Mih. Tavčar 10 gld.

Za afrikanski misijon: iz Lozic 2 gld.

Za Bulgorijo: Č. g. F. K. 2 gld.

Za milg. škofa v Banjaluki: Polona Galjot 3 gld. — „A. D. m. gl.“ 10 gld.

Za zvonove v Sarajevem: Polona Galjot 5 gld.

Za oo. Trapiste v Bosni: Polona Galjot 3 gld.

Za misijonarje prestopivše iz razkolništva: Polona Galjot 2 gld.

Za misijone Anam in Tonkini: Polona Galjot 5 gld.

— „A. D. m. gl.“ 15 gld.

Za afrikanski misijon: Polona Galjot 5 gld.

Za stolno cerkev v Sarajevem: „A. D. m. gl.“ 10 gld.

Za misijone v južni Afriki: „A. D. m. gl.“ 10 gld.

Za misijone v zgornji Afriki: „A. D. m. gl.“ 10 gld.

Za misijone v Athabaska-Makenciji: (v sev. Ameriki) „A. D. m. gl.“ 10 gld.

Za najpotrebnejše misijone: „A. D. m. gl.“ 10 gld.